

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 47)

***/ Chuyện đời nay.**

San Jose, Aug. 1/2017, thứ Hai.

Từ hôm July 20 đến giờ, tôi bị loay hoay theo nhiều thứ đến chẳng còn tâm trí nào cầm lên cây viết. Đàn, cũng chỉ mới tìm lại được hai lần với nó nhân lời nhắc nhở trong lá thư gửi hôm July 17/2017 của Uyên Thao.

TVẤN ơi,

Báo tin là vừa nhận được sách và lá đu đủ nửa giờ trước đây. Nhưng sách chỉ mới đến bài 34 nên vẫn phải chờ đọc tiếp trên máy vậy. Hy vọng lần này không bị la nữa.

*Chúc luôn không rời nụ cười, **nhất là nên gần cây đàn nhiều hơn.***

(UT).

Những dòng (hà tiện!) đã đủ sức mạnh kéo tôi đứng lên với cây violon; vậy mà phải đợi đến hôm qua mới chính thức bắt tay lại cùng người Âm Nhạc, thấy người ấy vẫn còn âu yếm thương yêu mình nên cũng đỡ tủi.

Cũng khuya hôm qua, tâm hồn u trầm quá, viết ít dòng cho chị ca sĩ Kim Chi (một nhân vật trong Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau):

"Cali, Jul 31 at 8:43 PM

Chị thương yêu,

Dạo này chị khỏe không? Em vẫn nhớ đến chị, nhưng bận quá nên không liên lạc. Hôm nay bỗng dưng nhớ chị đặc biệt khi đọc lại những trang đời cũ từ tháng 1/1975 ở vũ trường Duy Tân Dalat đến mùa Tết Đinh Dậu đầu năm 2017 đi tìm Âm Nhạc ở Nha Trang, có chị ra chơi.

Một đời đã lỡ rồi chị ạ, giờ đây em chỉ còn kỷ niệm về Âm Nhạc trong các tác phẩm em mà thôi.

***Em vẫn như vậy, rất có tình mà cũng rất lãnh đạm vô tình.** Chị hiểu cho em và đừng buồn em nghe.*

Thương chị,

(TV).

Tức thì nhận thư hồi âm của chị gửi từ Sài Gòn ngay, có những câu thế này:

“Chị vẫn nhớ và thương em. Đúng, em là con người chỉ làm khổ đàn ông và chính bản thân cũng không bao giờ được hưởng hạnh phúc. Số em sinh ra chỉ để làm đàn ông lụy; dù trong tâm em không cố ý làm họ khổ, nhưng họ vẫn cứ khổ vì em.

Chị không gửi thư cho em không phải vì quên em đâu. Em là con người mà ai gặp qua cũng đều không bao giờ quên được. **Đó là em.** Chị luôn nhớ tới em, nhớ những ngày tháng em đau khổ theo lòng ghen của chị Lan, nhớ cái bước bình của em trong mối tình trái ngang cùng anh Ngọc. Mặc dù chị quý anh như người anh ruột, nhưng từ ngày Mar. 12/2017 em về Mỹ rồi, chị cũng không liên lạc với anh nữa.

Thôi, chị em mình cứ tiếp tục sống cô đơn nhá em.”

Rõ ràng nước Mỹ đã giết đi gần trọn cá chất lãng mạn trong tôi, nên chi, chỉ vài giòng thư ngắn của người chị ở cách xa nửa vòng trái đất cũng đủ làm rung lên trong tim những xúc động bồi hồi.

Ngày bỏ Âu Châu đi Mỹ, trong bữa tiệc đưa tiễn của nhóm Daniel & Thierry, Daniel đã khuyên tôi nên quay lại bởi vì: “Tâm hồn cô đã sâu đã cảm, một nước Mỹ đầy thực dụng sẽ không thể nào thích hợp với cô cho bằng Âu Châu.”

Điều này đúng trên từng ngày từng giờ trong cuộc vật lộn cùng thực tế nước Mỹ.

Vậy mà lạ, lây lất chịu đựng cũng đã hơn 30 năm, thấy mình “**vẫn như thuở nào vừa đặt chân đến Mỹ.**”

Chỉ một điểm “khác”:

Càng lúc càng tự thấy có khuynh hướng thu nhỏ con người trong phạm vi rất bé của một cảnh sống “*không muốn nhìn ngang nhìn ngửa*”, nhất là nhìn vào những người VN *tưởng là thành công* bằng những vật chất bề ngoài hào nhoáng.

Từ mấy chục năm nay đã thấy “sợ” thế nhân và cuộc đời ở những điểm **hoàn toàn không giống** với mình như thế. Điều này không phải do tôi muốn “tỏ ra khác đời” như lời anh Thế Phong nhận xét, mà bởi vì **nó là như thế, không thể nào thay đổi.**

Thảng hoặc có khi phải VÌ người khác mà khoác lên mình cánh áo không vừa vặn với thân thể thì rồi cũng chỉ là tạm bợ giai đoạn; để **cuối cùng cái ngõ cho tôi tìm về và úp mặt vào vẫn là nỗi cô đơn, hơn nữa, hai người Âm Nhạc & Văn Chương.**

Mấy ngày gần đây, theo dõi tin tức nước Mỹ và thế giới, thấy bi quan quá. Chuyện đầu đá của các vị chức sắc quyền hành, ở Mỹ cũng thế, VN cũng thế, rõ ràng là điên cuồng hỗn loạn dưới mắt nhìn một người nghệ sĩ. Lòng tham của con người không bao giờ có đáy. Giàu cũng tham, nghèo cũng tham. Cái tham của kẻ giàu biểu tượng bằng quyền lực, còn của kẻ nghèo là qua tiền bạc vật chất muốn vơ vét vào thân càng nhiều càng hay. Không bao giờ có sự TRI như Nguyễn Công Trứ đã viết:

Tri túc tiện túc đãi túc hà thời túc

Tri nhàn tiện nhàn đãi nhàn hà thời nhàn.

*(Biết đủ là đủ, đợi đủ đến bao giờ mới đủ
Biết nhàn là nhàn, đợi nhàn đến bao giờ mới nhàn)*

Ngày nào đọc báo cũng thấy đăng tin ông tỷ phú này vừa *chết*, ông tỷ phú kia vừa *ra đi*, người nổi tiếng này vừa *qua đời*, người nổi tiếng kia vừa *nằm xuống*... Như vậy, có ai thoát được điểm cuối cùng phải đến trong một kiếp sống, tại sao lại cứ loay hoay hoài theo những giành giật tranh co?

Chữ Tri quả tình là khó học!

Tri trong đủ cách chứ không chỉ là “sự biết ngừng” trên một khía cạnh nào đó.

Mà, tôi lại là đứa *ít biết tri* hơn bất cứ ai khác. Vì vậy luôn luôn phải tự nhắc nhở mình bằng câu hát kết thúc một bài nhạc Xuân của thời trước 1975:

“Ta đâu ngờ bến bờ hạnh phúc là đây!”

để thấm cảm *“điều mình đang có được”* ở hiện tại *buổi hôm nay*.

□